

РЕШЕНИЕ

№ 12505

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5803** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, вр. Закона за Министерството на вътрешните работи. С жалба, вх. № 12206/16.05.2025 г. адвокат Д. Т. е оспорил от името на С. Б. П. издадената от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, при Министерството на правосъдието ЗАПОВЕД № Л-06-17/28.04.202512 г. С тази заповед на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител – младши инспектор, на длъжността „надзирател I степен” в Затворническо общежитие „К.“, при Затвора – С., считано от датата на връчване.

В съдебно заседание оспорващият се явява лично и заедно с упълномощения адвокат: поддържа жалбата; ангажира писмени и гласни доказателства; претендира за възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък. Представена е от адвоката писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита заповедта за правилна и законосъобразна. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Допълнително е представил писмени бележки.

Доказателствата, приобщени по делото позволяват на Съда да провери изложените в обжалваната заповед факти и обстоятелства, в следната последователност.

Жалбоподателят С. Б. П. е заемал по служебно правоотношение (чл. 19, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 ЗИНЗС) длъжността „надзирател” Затворническо общежитие „К.“, при Затвора – С.. На 07.12.2024 г. бил определен да изпълнява задължения като постови на пост № 11 в същото ЗО, за времето от 08. 00 часа до 24 часа. На същата дата дежурният главен надзирател – инспектор Д. А.

уведомил св. А. Н. А. – постови на пост № 12, че в 09. 30 ч. изтърпяващият наказание „лишаване от свобода“ П. Г. следва да бъде преместен от наказателна килия, находяща се на ет. 3, във втора група - етаж 1, като му възложил настаняването в съответното помещение. Дисциплинарното обвинение се основава на видеозаписи, направени посредством монтирани в коридора видеокамери, идентифицирани като камера 15 и камера 16. Според изложеното в процесната заповед (обобщени цитати): „в коридора на IV група и пред спалните помещения за „специфични нужди“ възниква конфликт между лишения от свобода П. П. Г. и младши инспектор С. Б. П.; от събраните сведения и обяснения се установява, че конфликтът е породен от отказ на лишения от свобода П. Г. да изпълни законното разпореждане на младши инспектор С. П. да влезе в спално помещение №1 за „специфични нужди“; отказът на лишения от свобода да изпълни разпореждането на младши инспектор П., да влезе в спалното помещение № 1 довело до употреба на физическа сила от страна на надзирателя, който изблъскал съпротивляващия се Г. към спално помещение № 1, като физическата сила (избутването) своевременно е прекратена, след като лишеният от свобода е избутан пред входа на спално помещение № 1, като протича няколко секунден разговор между двамата, което е предпоставка за овладяна ситуация“. Тези действия на надзирателя са приети от дисциплинарнонаказващия орган като оправдани, с оглед чл. 112 ЗИНЗС (стр. 1, стр. 2 от заповедта, л. 16, л. 17 от делото), макар по-нататък (заповедта, л. 17 от делото, абзац трети) това да е поставено под условие. Дисциплинарното обвинение е за това, че (цитати): „няколко секунди по-късно младши инспектор С. П. безпричинно употребява неколккратно физическа сила и нанася телесна повреда на лишения от свобода П. Г.; дори да се допусне, че първоначално упражнената физическа сила, от 09:48:50 ч. до 09:49:41 ч. е законосъобразна, надзирателят младши инспектор С. П. е дължал да потърси съдействие от пристигналите колеги - младши инспектор А. А. и младши инспектор П. Г., за да настанят лишения от свобода в спалното помещение и овладяната ситуация да приключи своевременно; вместо това, след приключване на овладяната ситуация младши инспектор С. П. в 09:49:42 ч. злоупотребява с дадената му власт като надзирател и безпричинно и ненужно използва физическа сила срещу лишения от свобода П. Г.; така приложената физическа сила от младши инспектор С. Б. П., спрямо лишения от свобода е законосъобразна и липсва абсолютната необходимост за употребата ѝ, а именно: безпричинен захват за предната част на врата на л. св. Г.; безпричинен удар с лява ръка в лицето на л. св. Г.; безпричинен втори удар с лява ръка в лицето на л. св. Г.; безпричинни множеството умишлено насочени удари с крака и ръце към падналия или клекнал на земята л. св. Г.; безпричинен умишлено насочен удар с десен крак по посока падналия или клекнал на земята на л. св. Г.“.

Диспозитивът на дисциплинарното обвинение, който не е формулиран само в един абзац, обобщено е следният: „с поведението си на 07.12.2024 г. след 09:49:42 ч. младши инспектор С. Б. П.- надзирател в Затворническо общежитие „К.“ е нарушил служебната дисциплина и разпоредбите на чл. 113, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, чл. 115, ал. 3 и чл. 117, ал. 3 от ЗИНЗС, като е използвал физическа сила спрямо лишения от свобода Г. без наличието на необходимост; с поведението си служителят е превишил властта и правата си и е причинил на лишения от свобода вреда; съставът на това деяние се характеризира с пряк умисъл, т. е. целенасочено извършва деянието; с поведението си младши инспектор С. П. е извършил нарушение на чл. 7, т. 5, чл. 8, т. 5, чл.12 т. 4, чл. 39, чл.41, чл. 43, чл. 46 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГДИН и чл. 112, ал.1 от ЗИНЗС, чл. 113, ал.1 от ЗИНЗС, чл. 115, ал. 3 ЗИНЗС, чл. 117, ал. 3, което е дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4 от ЗМВР“. Дисциплинарното наказание „уволнение е наложено на основание чл. 194, ал. 2, т. 3 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, вр. чл. 203, ал. 1, т. 8 - „злоупотреба с власт или доверие“ и т. 13 - „деяния,

несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“.

Установява се още от наличните писмени доказателства, че: с писмо, вх. номер от 13.12.2024 г. (л. 152 от делото) прокурор при Софийска градска прокуратура уведоми началника на Затвора – С. за наличен в Прокуратурата формуляр за регистрация на траматично увреждане на лишения от свобода П. Г., изготвен на 07.12.2024 г. от дежурен лекар, за инцидент между същия и друг лишен от свобода, в следствие на което Г. получил охлузване в областта на главата; със заповед от 20.12.2024 г. (л. 149, на гърба) началникът на Затвора – С. разпоредил проверка на данните, изложени в писмото от СГП; с докладна записка от 20.12.2024 г. (л. 150) главен инспектор Г. Х. уведоми началника на затвора, че е прегледал записите от камерите и установил, че случаят не му бил докладван коректно от дежурния главен надзирател инспектор Д. А., като предложи да бъде образувано дисциплинарно производство; такова обаче е образувано едва на 23.01.2025 г., със Заповед № Л-06-06/23.01.2025 г..

С регистрационен номер от 17.03.2025 г. е изготвена от назначената дисциплинарна комисия Обобщена справка (л. 46). Върху представения екземпляр няма резолюция (разпореждане) от главния директор на ГД „ИН“, поради което и с оглед преценката по чл. 195 ЗМВР Съдът приема, че същата му е станала известна на датата от регистрационния номер. В обобщената справка са описани извършените процесуални действия, вкл. са възпроизведени констатации от прегледа на видеозаписите, направени от камера № 15 (от 09, 32 часа, до 09, 49:09 часа) и камера № 16 (от 09, 49:00 часа, до 09.53:34 часа). Според част от заключенията: „не може по безспорен начин да се докаже, каква точно словесна комуникация е протекла между мл. инспектор П. и л. св. Г., но по данни на свидетелите е имало обиди, заплахи и нецензурни думи, и от двамата; някои свидетели споменават за заплахи за убийство към надзирателя, от лишения от свобода Г.“.

С. Б. П. е бил надлежно уведомен за резултата от дисциплинарното разследване, съответно е бил изслушан от главния директор на ГД „ИН“, за което са налични писмени доказателства. Налични са и доказателства, касаещи личността на л.св. П. Г., вкл. за: многократни осъждания, за извършени престъпления от общ характер, сред които и закана с убийство; пребиваване тринадесет пъти в наказателна килия, след наложени дисциплинарни наказания по реда на ЗИНЗС.

Сред доказателствата, неоспорени от жалбоподателя е приложен и компакт-диск с процесните видеозаписи, което позволи на Съда да ги изгледа и да ги съпостави като описание, с описанията, възпроизведени в обобщената справка и в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание. Разпитаните по искане на оспорващия свидетели дадоха следните показания.

Св. Н. М. Н.–командир на отделение в ЗО „К.“ твърди, че: на процесната дата се намирал на пропуски и не е бил свидетел на случая; впоследствие разбрал, че при извеждането на л.св. Г. дежурният главен надзирател не е присъствал.

Св. А. Н. А. твърди: да е бил очевидец на случая, понеже бил постови на пост № 12 и имал непосредствена, визуална комуникация с мл. инспектор П.; дежурният главен надзирател разпоредил на него, понеже зоната за повишена сигурност е към пост № 12, л. св. Г. да бъде преместен от наказателна килия, в помещение за специфични нужди, а П. следвало да извърши конвоирането; всичко било нормално до момента, в който казал на л.св. Г., че дежурният надзирател е разпоредил настаняване в помещение № 1, в зоната за специфични нужди; тогава л.св. захвърлил багажа си на земята, започнал да буйства и многократно да ги псува „на майка“; П. му обяснил, че така е разпоредено и трябва да го изпълни, но Г. продължил да ги псува и многократно заплашил с убийство, конкретно П.; С. П. се опитал няколко пъти да му обясни и да го успокои, но не успял, като П. Г. няколко пъти „скочил на колегата П. и се опитал да го удари;

лишеният от свобода ударил П. и тогава той използвал физическа сила, прекратена веднага, след като отпаднала необходимостта; затворникът бил на колене, но свидетелят не може да кажекатегорично, дали П. продължил да го удря; след това Г. се укроти; към този момент не видял наранявания по П., но видял, че П. Г. ударил С. П.; по време на инцидента Г. многократно сочел с пръст П. и му се заканвал с убийство; в тези помещения преместването ставало задължително в присъствието на дежурния главен надзирател, който в случая не присъствал; Г. системно се държал по този начин - грубо и неуважително; С. П. не е конфликтен - винаги бил изпълнителен и спазващ разпоредбите, и правилата; свидетелят се намесил в ситуацията, като физически разтървал П. и лишения от свобода Г., но без да употребява физическа сила, „просто ги изблъскал“; след като ги разтървал, нямало повторна употреба на физическа сила от страна на П.; пагонът на П. бил скъсан и предполага, че това е в резултат от действията на П. Г..

Св. П. С. Г. заяви, че: бил на работа този ден, като отговарящ за провеждането на свиждания, на лишения от свобода с техни близки; бил очевидец на случая, на мястото на инцидента, защото трябвало да съпроводи лишени от свобода, след свиждане; чул разговор на висок тон от четвъртия етаж, а ток се намирал на първия етаж; качил се и колегата му А. му каза, че има проблем с лишения от свобода Г. и постовия П.; на място чул викове и закани на висок тон, от страна на лишения от свобода П. Г., към П., включително обиди и закани за убийство; не стигнал до двамата, защото пред него бил св. А.; цялата случка се разигравала в тясно помещение - метър на метър; видял как Г., крещейки на П., че ще го убие посегнал към него с две ръце, при което С. П. го избутал от себе си и Г. коленичил на земята; след това нямало повече удари от страна и на двамата; забелязал, че П. е без пагон от едната страна, но кръв и наранявания не видял по него; удари също не видял, но видял посягане от Г. към П., при което вторият се предпазил.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като взе предвид доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, а по същество е основателна, но съображенията за този извод се различават от изложените в нея доводи.

Съдът, вкл. след като изгледа процесните видеозаписи приема за установено и доказано по несъмнен начин, че: на посочената дата между жалбоподателя – мл. инспектор С. П., в качеството му на постови надзирател на пост № 11 в ЗО „К.“ и лишеният от свобода П. Г. е възникнал конфликт, който е породен от несъгласието на последния да бъде преместен (настанен) в помещение № 1, в зоната за специфични нужди в началото; конфликтът се изразява в това, че надзирателят П. избутва последователно три пъти в гърдите с две ръце лишеният от свобода (камера № 15, запис от 09.48:50 часа, до 09.49:41 часа), след което с дясната си ръка навежда еднократно главата му напред, като през цялото време от жестовете и на двамата личи да комуникират и вербално, гневно, вкл. като лишеният от свобода извършва с пръст движения, които може да бъдат приети за отправяне на закани;

- от камера № 16 (от 09.49:41 часа) се вижда как: надзирателят П.

многократно избутва с две ръце в гърдите лишения от свобода, с намерение да го вкара от главния коридор в тясно предверие и от там, през намираща се в дясно врата, при което вторият се съпротивлява агресивно, отказвайки да влезе, като също бута с двете си ръце П.; през това време личи двамата да си разменят реплики; двамата временно се раздалечават на разстояние от около метър; лишеният от свобода продължава да маха с ръце и да се съпротивлява, приближавайки се към П.; в 09.51:11 часа П. нанася с лявата си ръка два последователни удара в дясната част на главата на Г., който с двете си ръце отблъсква П.; намесват се разпитаните от Съда свидетели – надзирателите А. Н. А. и П. Г., единият от който е застанал с гръб към камерата, с ръце опрени високо на касата на вратата, с което пречи на видимостта от камерата; вижда се как П. замахва с

десния си крак напред, но не се вижда, дали удря при това лишения от свобода Г., който вероятно се намира през това време на земята; лишеният от свобода се изправя и това се вижда на записа, като продължава напрегнато да говори нещо в посока на П., наклонявайки се към него; в 09.51:37 часа П. излиза от помещението (предверието), а в 09.51:53 Г. се подпира наведен няколко секунди с дете си ръце на касите на вратите, в предверието, след което излиза в главния коридор и се губи от обсега на камерата.

Законът за изпълнение на наказанията и задържането под стража, с разпоредбата на чл. 19, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 препраща относно държавната служба, включително относно дисциплинарната отговорност, към ЗМВР. Според чл. 224, ал. 2 ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия; неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. От така формулираните хипотези на дисциплинарни нарушения е видно, че в закона са очертани две групи – нарушения на служебните задължения, свързани със заеманата длъжност и нарушения на установени в етичния кодекс морални норми за поведение. Разпоредбата на чл. 203, ал. 1 ЗМВР определя, кои са тежките нарушения на служебната дисциплина, за извършването на които задължително се налага наказание „уволнение“. Сред тях са и тези по т.т. 8, 13, съответно: „злоупотреба с власт или доверие“ и „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата

Съдът дължи произнасяне относно това: 1. дали е извършено деяние, което да съответства от обективна и от субективна страна на един или на всички от съставите на дисциплинарни нарушения, за които са предявени дисциплинарни обвинения, съответно – доказани ли са от ответника обвиненията: 2. проведеното дисциплинарно производство и оспорваната заповед, съобразени ли са с установените в ЗМВР и в ППЗМВР процесуални правила.

С жалбата и с последващо представената писмена защита се излагат доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на Заповед № Л-06-17/28.04.202512 г., съществените от които са за: липса на извършено дисциплинарно нарушение; налагане на наказанието извън сроковете по чл. 195, ал. 2 ЗМВР, за което не се сочат аргументи; липса на мотиви; несъразмерност на наказанието, с оглед чл. 206, ал. 2 ЗМВР; неясна квалификация на деянието; писмените сведения на свидетелите по случая са събрани незаконосъобразно, извън дисциплинарното производство, понеже са дадени пред орган, различен от състава на дисциплинарноизследващия, т.е. пред Д. Г. Г. - инспектор „Вътрешна сигурност“ при Затвора-С., което се установявало от обобщената справка, рег.№2596/17.03.25 г.

Както вече се каза, на жалбоподателя С. Б. П. е вменено извършване на „тежко нарушение на служебната дисциплина“, по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 8 и т. 13 ЗМВР, съответно - „злоупотреба с власт или доверие“ и „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, т.е. в идеална съвкупност (арг. чл. 23, ал. 1, предл. първо НК) с едно деяние са извършени две отделни дисциплинарни нарушения.

За процесния случай, с оглед доказателствата Съдът приема, че деянието, за което са предявени двете дисциплинарни обвинения не може да бъде квалифицирано като такова по чл. 227, ал. 1, т. 8 и т. 13 ЗМВР, предвид следните съображения.

В ЗМВР и в други законови, и подзаконовни нормативни актове не се открива легално определение на понятието „злоупотреба с власт“ и за „злоупотреба с доверие“.

Злоупотребата с власт, в контекста на чл. 203, ал. 1, т. 8 ЗМВР следва да бъде възприемано като извършването на незаконосъобразно действие, или бездействие по време на служба, което да цели постигане на резултат, различен от този, за който служителят е нормативно оправомощен. За целите на Закона за МВР под „**злоупотреба** с власт” може да се разбира най – общо и превратното упражняване на служебни правомощия, но със специалната норма на чл. 203, ал. 1, т. 7 ЗМВР „**превишаването** на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица” изрично е обявено за тежко дисциплинарно нарушение.

Съдът приема, че с процесната заповед деянието на С. П. е следвало да бъде квалифицирано именно като такова по чл. 203, ал. 1, т. 7, предл. първо – „превишаването на власт“, но не по т. 8 – „злоупотреба с власт“.

С дисциплинарното обвинение нарушаването на служебната дисциплина е обвързано с нарушаване нормите на чл. 113, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, чл. 115, ал. 3 и чл. 117, ал. 3 ЗИНЗС, което означава превишаване на власт, по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 7 ЗМВР. Разпоредбата на чл. 113 ЗИНЗС оправомощава държавните служители от местата за лишаване от свобода да употребяват физическа сила, само когато това е абсолютно необходимо, в конкретни случаи, изчерпателно изброени в три точки. След като ответникът няколко пъти е повторил (виж цитатите по – горе), че П. „безпричинно/без наличието на необходимост“ е употребил физическа сила, това означава да е **превишил** властта (чл. 203, ал. 1, т. 7), дадена му по силата на служебното му качество с разпоредбите от специалния закон, но не означава „злоупотреба с власт“. Неправилната квалификация на деянието, от гледна точка на изрично установените с чл. 203, ал. 1 ЗМВР хипотези на „тежки нарушения на служебната дисциплина“ засяга правото на санкционирания служител да разбере дисциплинарното обвинение и да организира адекватно защитата си. Неправилната квалификация определя Заповед № Л-06-17/28.04.202512 г. като незаконосъобразна (см. чл. 146, т. 4 АПК), постановена в противоречие с обсъдените материалноправни разпоредби на специалния закон.

Освен изложеното Съдът констатира и непълнота на мотивите (арг. чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 1 АПК, вр. чл. 210, ал. 1 ЗМВР), досежно задължението за посочване и обсъждане на всички доказателства, въз основа на които е установено нарушението. Видно е от текста на оспорената заповед, че наказващият орган се позовавал на обобщената справка, като е възпроизвел обаче буквално само част от констатациите и заключенията. Цитира се по – горе част от справката, че: *„не може по безспорен начин да се докаже, каква точно словесна комуникация е протекла между мл. инспектор П. и л. св. Г., но по данни на свидетелите е имало обиди, заплахи и нецензурни думи, и от двамата; някои свидетели споменават за заплахи за убийство към надзирателя, от лишения от свобода Г.“*. Ответникът не е изложил мотиви, посредством които да обоснове решението си да игнорира (да пренебрегне) тези данни, имайки предвид включително личността на лишения от свобода. Вярно е, че дори отправянето на заплахи и закани от страна на служителя не следва да бъде основание за прилагане на физическа сила, по-голяма от необходимата за постигане на целта, но обсъждане поведението на лишения от свобода има отношение към квалификацията на деянието, т.е. – дали да бъде наложено най-тежкото дисциплинарно наказание, на основанията по чл. 203 ЗМВР.

Относно дисциплинарното обвинение по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР – извършване на „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“.

Като нарушени норми от Етичния кодекс са дефинирани и посочени следните (цитат): „чл. 7, т. 5 - уважение и защита на човешките права - да зачитат и защитават правото на живот и човешко достойнство; чл. 8, т. 5- държавният служител не злоупотребява с дадените му от закона правомощия; чл. 12, т. 4 - държавният служител при изпълнение на професионалните си задължения зачита правото на живот на всеки човек и неговото достойнство, като не извършва, провокира или толерира; какъвто и да било акт на изтезание, нечовешко и унижително отношение или поведение; Раздел II: Взаимоотношения на държавния служител със задържаните и осъдени лица, чл. 39 - държавният служител не подлага задържаните и осъдените лица на изтезание, физическо или психическо насилие, нечовешко или унижително отношение; чл. 41- държавният служител защитава живота и здравето на всяко задържано и осъдено лице, като при необходимост му осигурява възможност за оказване на медицинска помощ; чл. 43- при изпълнение на служебните си задължения държавният служител се отнася възпитано и с уважение към всеки задържан и осъден, като зачита правата и достойнството на личността им; чл. 46 - в случаи на агресивно поведение от страна на задържано или осъдено лице държавният служител полага всички усилия, за да предотврати или пресече възможно най-бързо правонарушението и настъпването на неговите последици“. Понастоящем е в сила Етичен кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Охрана“ и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към министъра на правосъдието, утвърден с министерска Заповед № ЛС-04-4/02.01.2018 г. За Съда не стана ясно, на норми от кой етичен кодекс се е позовал главният директор на ГД „ИН“, тъй като:

- в чл. 7 от сега действащия етичен кодекс няма т. 5 и той е със съдържание: „при подбора на кандидати за работа в Главна дирекция „Охрана“ и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се отчита наличието на качества, отговарящи на изискванията за професионалната етика, като не се допуска дискриминация“ и липсва текст „да зачитат и защитават правото на живот и човешко достойнство“. Задължението за етично поведение, зачитащо човешките права е регламентирано с нормите на Глава втора, Раздел II (чл.чл.33-42);

- чл. 8 няма т. 5 и текст: „държавният служител не злоупотребява с дадените му от закона правомощия, защото също е част от Глава първа „Общо положения“. С подобно съдържание е текстът на чл. 22: „държавният служител не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на служител на Главна дирекция „Охрана“ или Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“;

- чл. 12 също няма т. 4 и също е част от Глава първа „Общо положения“, а цитираният в заповедта текст „държавният служител при изпълнение на професионалните си задължения зачита правото на живот на всеки човек и неговото достойнство, като не извършва, провокира или толерира; какъвто и да било акт на изтезание, нечовешко и унижително отношение или поведение“ представлява чл. 36;

- чл. 39 е със съдържание: „в действията си държавният служител винаги се съобразява с основните човешки права, между които правото на свобода на мисълта, съвестта, религията, изразяването на мнение и други“, а посоченият в заповедта текст „държавният служител не подлага задържаните и осъдените лица на изтезание, физическо или психическо насилие, нечовешко или унижително отношение“ представлява чл. 95;

- чл. 41 касае защита правото на справедлив съдебен процес, докато цитираният в заповедта текст „държавният служител защитава живота и здравето на всяко задържано и осъдено лице, като при необходимост му осигурява възможност за оказване на медицинска помощ“ представлява чл. 97;

- чл. 43 е с текст „държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел“, докато цитираният в заповедта текст „при изпълнение на служебните си задължения държавният служител се отнася възпитано и с уважение към всеки задържан и осъден, като зачита правата и достойнството на личността им“ представлява чл. 99;

- чл. 46 е с текст „държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси“, докато цитираният в заповедта текст „в случаи на агресивно поведение от страна на задържано или осъдено лице държавният служител полага всички усилия, за да предотврати или пресече възможно най-бързо правонарушението и настъпването на неговите последици“ представлява чл. 102. Тези несъответствия също са основание за отмяна на оспорената заповед, поради съществено нарушаване на административнопроизводствените правила (погрешно позоваване на относими правни норми), засегнало правото на защита.

Неоснователни са поддържаните от защитата на жалбоподателя възражения за: липса на извършено дисциплинарно нарушение; налагане на наказанието извън сроковете по чл. 195, ал. 2 ЗМВР, за което не се сочат аргументи; несъразмерност на наказанието, с оглед чл. 206, ал. 2 ЗМВР; писмените сведения на свидетелите по случая са събрани незаконосъобразно, извън дисциплинарното производство, понеже са дадени пред орган, различен от състава на дисциплинарноизследващия, т.е. пред Д. Г. Г. - инспектор „Вътрешна сигурност“ при Затвора-С., което се установявало от обобщената справка, рег. № 2596/17.03.25 г.

Обобщената справка е с рег. № 2596 от 17.03.25 г. и тази дата следва да бъде приета за дата, на която е открито нарушението (см. чл. 195, ал. 1 ЗМВР), понеже в справката са систематизирани данните от извършеното дисциплинарно изследване, които са дали основание да бъде предложено на дисциплинарнаказващия орган, да наложи наказание „уволнение“. Същото е наложено с процесната Заповед № Л-06-17/28.04.202512 г. в рамките на двумесечния срок. В случая дисциплинарнаказващият орган е приел наличието на извършено деяние, осъществяващо от обективна и от субективна страна фактическите състави на нарушенията по чл. 203, ал. 1, т. 8 и т. 13 ЗМВР, за които задължително се налага наказание „уволнение“. Това означава, че изначално той е съобразил „тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния

служител по време на службата“ (чл. 206, ал.1 ЗМВР).

Невярно е твърдението, че „писмените сведения на свидетелите по случая са събрани незаконосъобразно, извън дисциплинарното производство, понеже са дадени пред орган, различен от състава на дисциплинарноразследващия, т.е. пред Д. Г. Г. - инспектор „Вътрешна сигурност“ при Затвора-С., което се установявало от обобщената справка, рег. № 2596/17.03.25 г.“. Това твърдение е валидно само по отношение писменото сведение (л. 75) от лишения от свобода А. С. Ц., за което е удостоверено да е „снето“ от инспектор Д. Г. Г.. Върху останалите сведения (писмени показания) няма отбелязване на такива данни.

В заключение, оспорената заповед е издадена от компетентен дисциплинарнонаказващ орган, в срока, определен с чл. 195, ал. 1 ЗМВР, но представлява материално и процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, тъй като: е постановена в противоречие с обсъдените материалноправни разпоредби на специалния закон, при неспазване на установената форма, предвид констатираната непълнота на мотивите и съществено нарушаване на административнопроизводствените правила.

При този изход на съдебния спор ответникът дължи да възстанови на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 АПК внесената държавна такса от 10 лева (5, 11 евро), както и платеното възнаграждение на адвокат Д. Т.. Съдът приема за основателно своевременно направеното от процесуалния представител на ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което, след съобразяване с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1.2004 г. на Висшия адвокатски съвет, „за възнаграждения за адвокатска работа“ определя адвокатското възнаграждение, в размер на 1 000 лева (511 евро).

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 12206/16.05.2025 г. от името на С. Б. П. издадената от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието ЗАПОВЕД № Л-06-17/28.04.202512 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО да възстанови на С. Б. П. – ЕГН: [ЕГН] внесената държавна такса от 5, 11 (пет евро и единадесет цента) и платеното възнаграждение на адвокат, в размер на 511 (петстотин и единадесет евро).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: